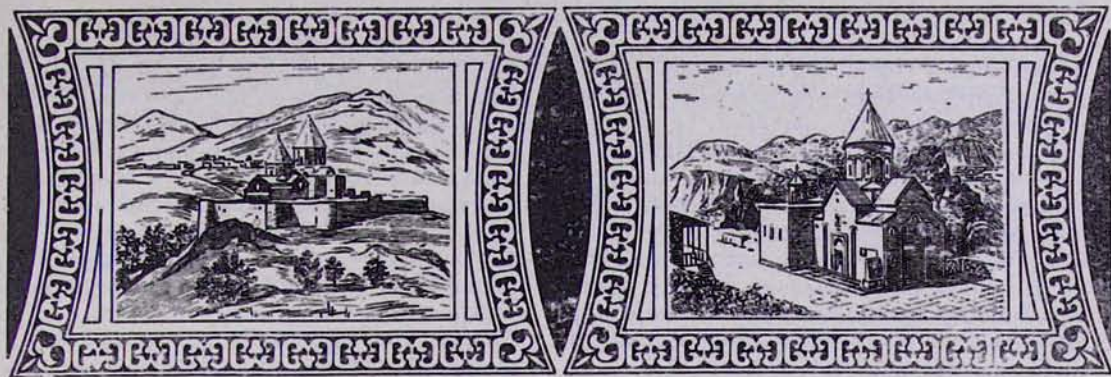

Խ Մ Բ Ա Գ Ր Ա Կ Ա Ն

Ա Ն Ց Ն Ո Ղ Տ Ա Ր Ի Ն

Պատմության գիրկն անցավ ևս մի տարի՝ 1967 թվականը, թե՛ ողջ աշխարհի և մարդկության և թե՛ մեր եկեղեցու և մեր ժողովրդի համար, լարված աշխատանքով, իրադարձություններով և հաջողություններով հարուստ մի ժամանակահատված։ Պայծառ զգացմունքներով և սրտագին երախտագիտությամբ ենք փակում 1967 թվականը։

Եվ ահա 1968 տարին է արդեն, որպես նոր կյանքի սպիտակ մատյան՝ բացված մեր առաջ։

Նոր տարին սկսել նորոգված հույսերով, թարմացած գալիք օրերի խղանքով ու հեքով, անկոտրում հավատքով ու լավատեսությամբ, մաքուր խղճմտանքով ու ձեռքերով, համերաշխ մարդկանց և Աստուծու հետ։

Ապրելու զգացումին մեջ, ամեն տարի թարմանում, նորանում է մարդը և վաղվա նկատմամբ վառ հույսի, անկոտրում հավատի մեջ է, որ աշխարհը ավելի է գեղեցկանում, և զգացվում է կյանքի վեհությունն ու նպատակալացությունը, կյանքի երաժշտությունն ու հավերժի բերկրանքը։

Մարդու կոչումն է ժամանակն ու կյանքը լցնել ազնիվ գործերով, աշխատանքով։

Աստված միայն է հավիտենական, իսկ մարդը՝ սահմանավոր, նրա կյանքի օրերը համարած։

Սաղմոսերգուն իր փորձառությամբ շեշտում է կյանքի վաղանցիկ բնույթը։

Մարդու կյանքի օրերը, ամիսներն ու տա-

րիները «ընդ առաւօտս որպէս դալարի զընարճացին և ծաղկեցին, ընդ երեկոյս թարշամեցին, չորացին և անկցին» (Սաղմ. 2Թ 6—7)։

Քրիստոնեական մտածումի մեջ ներդաշնակվել են ժամանակի ու կյանքի խորհուրդները։

Նոր տարին ժամանակի տոնն է, իսկ Ծնունդը՝ կյանքի վերածննդի տոնը։

Այսպիսի սրտագին խոհերով ու զգացումներով, ինչպես նաև քրիստոնեական վառ հավատով ու լավատեսությամբ, հայ ժողովուրդը թե՛ մայր հայրենիքում և թե՛ ափյուրքում դիմավորում է նոր տարին և ս. Ծնունդը։

Անցնող տարին մեր եկեղեցու, մեր ժողովրդի և մեր վերածնված հայոց աշխարհի համար եղավ աղոթքով, աշխատանքով, քարի արդյունքներով հարուստ ու պատմական մի տարի։

Ազգային-եկեղեցական տեսակետից 1967 թվականը հիշատակելի տարի հանդիսացավ նրանով, որ Հայաստանյայց առաքելական եկեղեցին, Մայր Աթոռ ս. Էջմիածնի գլխավորությամբ և հովանու ներքո, շարունակեց իր նախախնամական առաքելությունն ու դերը մեր ժողովրդի կրթումը։

Արդի աշխարհի հասարակական, քաղաքական պայմանների մեջ, ափյուրքում մանավանդ, հայ եկեղեցին է միակ հուսալի կովանը, ուր կարելի է իրագործել մեր հոգե-

վոր-ազգային միասնականությունը, անադարտ պահելով նրա հովանու տակ մեր եկեղեցական ոգին ու նկարագիրը:

Սփյուռքում հայ եկեղեցին մեր օրերին, ի գին հուսադրիչ երևութների և սրտագին ջանքերի, ապրում է իր պատմության հերոսական ու ծանր շրջաններից մեկը: Բայց կենդանի է մեր ժողովրդի մայր գանգավածո ու հայ հոգևորականության հուսալի ջոկատը, իրենց բարեպաշտության ու հավատքի, եկեղեցական ուխտապահության ու հայրենասիրության մեջ:

Այս ոգական ուժն ու վճռականությունը ունեցել են միշտ և ունեն նաև այսօր՝ 1968 թվի սեմին, մեր եկեղեցին ու հայ ժողովուրդը:

Անցնող տարվա հուլիսի 10—13 օրերը Վեհափառ Հայրապետի այցելությունը Ժնև՝ Եկեղեցիների համաշխարհային խորհրդի հաստատության կենտրոնին, Մայր Աթոռի գործունեության կարևոր իրադարձություններից մեկն էր:

Հայոց Հայրապետի այցելությամբ ամրապնդվում էր Մայր Աթոռ ա. Էջմիածնի՝ որպես հայ առաքելական եկեղեցու միակ ու պատմական կենտրոնի և այլ քրիստոնեական եկեղեցիների բարեկամական կապերը Էկումենիկ ոգով, հետագա ավելի սերտ համագործակցության ցանկությամբ:

Անցնող տարին ազնիվ հպարտության զգացմունքներով լցրեց ճշմարտապես հայրենասեր յուրաքանչյուր հայ մարդու սիրտը:

Հայ ժողովուրդը իր հայրենի սրբազան հողի վրա, ստեղծագործ և խաղաղ աշխատանքի պայմաններում ճշեց իր ազգային, հոգևոր, մշակութային վերածնունդն 47-ամյակը:

Արդարև, 1967 թվականին մեծ ու պատմական եղան մեր հայրենիքի ու ժողովրդի նվաճումներն ու ձեռք բերած հաջողությունները: Մի տարի ավելի աճեց, մեծացավ ու հարուստացավ մեր ժողովուրդը, առնականացավ նրա ստեղծագործ ոգին:

Հայ ժողովուրդը իր խաղաղ ու ստեղծագործ աշխատանքներում չմոռացավ նաև իր նահատակներին և անցնող տարվա նոյեմբերի 29-ին Ծիծեռնակաբերդում՝ 1915 թվականի Ապրիլյան եղեռնի միլիոնավոր զոհերի հիշատակին կանգնեցրեց հավերժական, վեհանիստ հուշարձան, որպես խորհրդանիշը նաև մեր վերածնած հայրենիքին ու ժողովրդին:

Վեհափառ Հայրապետը 1968 թվականի հունվարի 6-ին Մայր տաճարում խոսած ա.

Ծննդյան իր գեղեցիկ քարոզում շեշտում էր. «Եվ խաղաղության ու ապահովության պայմաններում մեջ պիտի շարունակե աճել և զարգանալ նաև մեր ժողովուրդը ամենուրեք, պիտի շարունակե զորանալ ու ծաղկիլ նաև մեր վերածնած հայրենիքը՝ Հայաստան, արդար ուրախությունը և հպարտությունը անխտիր բոլոր անոնց, որոնք ճշմարտապես հայու սիրտ մը կկրեն իրենց կործին տակ:

Այս հանդիսավոր սուրբ պահին, Հայոց Հայրապետը խղճի պարտք կհամարե՝ իր զավակներուն վերստին հիշեցնել մեր օրերու հայ կյանքի գերագույն ճշմարտությունը, թե առանց մայր երկրի չկա հայ ազգություն, չկա հայոց պատմություն, չկա հայոց ապագա:

Օրհնությո՛ւն, բյուր օրհնությո՛ւն հայոց մայր հողին՝ հայոց սուրբ հողին, հավերժական Հայաստանին:

Օրհնությո՛ւն և ստեղծարար աշխատանքի անապառ եռանդ ամենայն հայոց հայրենիքը կերտող հայաստանցի մեր չարքաշ ժողովրդին:

Եղիցի, եղիցի և եղիցի:

Մայր Աթոռ ա. Էջմիածինը, հայ ժողովուրդն ու մայր հայրենիքը, նոր տարվա շնքին, ավելի քան երբեք հզոր, հավատով լի ու կենսունակ, կանգնել են իրենց յուսավոր ապագայի հանդեպ խանդավառող, եկեղեցաշեն, հայրենամկեր հեռանկարների առաջ:

Անցյալ յուրաքանչյուր տարին մեզ մոտեցնում է մեր նվիրական ազգային իղձերի իրականացման՝ հայության մեկտեղման հայրենի հողի վրա, ա. Էջմիածնի կենտրոն օրհնության ներքո:

Թո՛ղ 1968 թվականը լինի բովանդակ աշխարհի և հայ ժողովրդի համար խաղաղության, բարօրության և հայրենաշինության տարի:

Թո՛ղ 1968 թվականը ա. Էջմիածնի հավերժական հովանու և օրհնության ներքո լինի հայ եկեղեցու համար հոգևոր նոր վերազարթոնքի, ազգային-եկեղեցական միասնության և համերաշխության տարի:

Այս զգացմունքներով և խոհերով, հանուն Ամենայն Հայոց Վեհափառ Հայրապետի, «Էջմիածին» ամսագիրը շնորհավորում է բովանդակ հայության Ամանորն ու ա. Ծնունդը:

Ծնորհավոր Նոր տարի:

Քրիստոս ծնաւ և յայտնեցաւ:

